

СЕЛЯНИНЪТЪ И НЕГОВИЯТЪ СЪСЕДЪ

Веднажъ единъ селянинъ отишълъ у своя съседъ и го помолилъ да му даде за малко своето магаре. Съседътъ, който нѣмалъ желание да му послужи, му отговорилъ, че се вижда въ невъзможност да му даде магарето си, защото преди малко го билъ далъ другиму. Тъкмо когато се извинявалъ, магарето започнало да реве. „А, — казалъ селянинътъ — ето вашето магаре, което потвърждава, че вие наистина сте го дали другиму; трѣбва да се признае, че вие сте много услужливи!“ — „Много ми е чудно — възразилъ съседътъ — че вие повече вѣрвате на моето магаре, отколкото на мене“.

СЪВѢСТНИЯТЪ СЛУГА

Млада госпожа изпратила слугата си да вземе една рокля отъ нейната шивачка. „Времето се разваля — му казала тя, — въ случай че завали, наеми единъ фаetonъ“. Слугата трѣгва и следъ единъ часъ се връща, като донася на своята господарка една рокля съвсемъ измокрена. „Колко си глупавъ — му казала тя — нали ти казахъ да наемешъ фaйтoнъ въ случай, че завали?“ — „Та и азъ така направихъ“ — отвърналъ слугата. — „Ами, ако си дошълъ съ фaйтoнъ, защо тогава роклята е измокрена?“ — „Но, госпожо, защото изъ пжтя валѣ. Азъ зная кжде е моето мѣсто; азъ седнахъ, както винаги, на задната частъ на фaйтoна и държехъ вашата рокля подъ мишница“.

УМЪТЪ И СЪВѢСТЪТА

Единъ пжтъ напечатали въ странство едно съчинение съ заглавие: Умътъ и съвѣстътa.